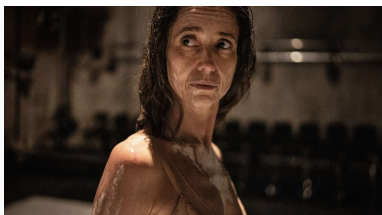


I teatret med den sidste kvinde i verden



Christine Albeck Børge er det sidste levende menneske på jorden i "Væggen". Foto: Camilla Winther



Steen Blendstrup 04.02.2023

TEATER // ANMELDELSE – En enlig kvinde i en nydelig spadseredragt opdager pludselig, at den bjerghytte, hendes kusine har inviteret hende op i, er blevet isoleret fra resten verden af en usynlig mur – *Væggen*. Måske er hun den sidste kvinde i verden. Skuespiller Christine Albeck Børge skuldrer det isolerede liv og hele teaterscenen i en slags moderne robinsonade.

Væggen – dagbog fra det sidste menneske på jorden

Spiller på **Edison** til d. 25. februar

Med: Christine Albeck Børge

Instruktion: Anna Balslev

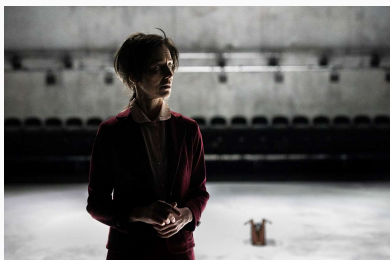
Dramatiseret af Karen-Maria Bille efter roman af Marlen Haushofer

Det er pudsigt, hvordan nogle temaer synes at dukke op til overfladen på samme tid. Zeitgeist ville nogen sige. Inden for den samme kalendermåned har vi allerede mødt *Den anden arabiske kvinde* og *Lilith* (den første kvinde), og nu – i *Væggen*, der har undertitlen ”dagbog fra det sidste menneske på jorden” – kommer så Christine Albeck Børge som den *sidste* kvinde.

Grundlæggende er *Væggen* nemlig en robinsonade. Den øde ø er bare udskiftet med den ikke nærmere definerede verden inden for den usynlige barriere, der lægger navn til forestillingen.

Indenfor *Væggen*

Kvinden er bibliotekar, enke og mor til to døtre, der er flyttet hjemmefra. Nydelig i sin spadseredragt, der emmer af 50'erne, men også en af de "usynlige" kvinder, der får samfundets hjul til at dreje i al stilhed. Frygten for det atomare Armageddon antydes i en sidebemærkning.



Den nydelige bibliotekar i spadseredragten emmer af verden i går, men hendes skæbne har et budskab til verden af i dag. Foto: Camilla Winther

Hun er sådan en, man godt kunne bruge i en spionthriller, hvor hun pludselig bliver rekrutteret til en hemmelig mission. Et stykke ad vejen tænker man da også i disse baner – måske i retning af science fiction – men pointen er mere abstrakt.

I løbet af halvanden time gennemgår hun flere års udvikling, hvor hun lærer at klare sig. Hun er fortælleren. Hun fremmaler billeder af naturen, af årets gang, af sine få ledsagere i det mystiske eksil; hunden, katten, en ko, der hurtigt tvinger hende til at finde sin indre malkepige frem. Den er også drægtig, så snart må hun finde endnu flere færdigheder frem, så hun kan hjælpe den med at kælte.

Kridtkvadraten

Efterhånden skrælles erindringen om en anden verden med andre mennesker væk. Hun bliver en overlever. Hun giver dyrene navne. De er hendes selskab. Men spørgsmålet er, om hun antropomorfiserer dyrene, eller om hun selv snarere nærmer sig en menneskets naturtilstand. Et dyr blandt andre dyr.

[Christine Albeck Børge står hele alene på scenen i sin spadseredragt](#)

Om du vælger at se *Væggen* som et mysterium og venter på den spændende konklusion, eller om du ser det som en filosofisk rejse i menneskesindet, er op til dig selv. Det ville under alle omstændigheder ikke virke, hvis ikke Christine Albeck Børge kunne holde interessen fangen.

Det kan hun.

Christine Albeck Børge står hele alene på scenen i sin spadseredragt og med sin håndtaske som (næsten) eneste rekvisit. Scenen er en kvadratisk skueplads af kridtstøv mellem publikum på alle fire sider. Fysisk er de fire sider *Væggen*, men i fantasien bliver det en meget større verden.

Ren teateroplevelse

I den forstand er *Væggen* først og fremmest en teateroplevelse – altså nydelsen af en teknisk præstation. Der er stor forskel på at skulle spille til en sal på en side og at spille 360 grader rundt. Christine spiller også teater med ryggen. Det virker ikke et sekund underligt eller forkert.

Det er sanseligt, selv når vi er i tvivl om, hvad der egentlig foregår

Samtidig er det fortællekunst, hvor vi (hjulpet af lydeffekter) ser dyrene, fornemmer den usynlige barriere, mærker det hårde arbejde i marken – og næsten kan indsnuse duften af ugeblade, der brænder i kaminen. Det er sanseligt, selv når vi er i tvivl om, hvad der egentlig foregår.



Christine helt alene på scenen, helt alene i verden, helt omringet af *Væggen* – og af os, publikum. Foto: Camilla Winther

Vi bliver nødt til at acceptere fortællingens præmis, at kvinden overlever indenfor den usynlige barriere, mens menneskene tilsyneladende forsvinder i verden udenfor. Lidt som vi må acceptere, at hovedpersonen i Kafkas *Forvandlingen* en morgen vågner op som ”et uhyre kryb”. Uden rigtig at forstå hvorfor.

Så kan vi hver især tage vores egen tolkning med udenfor *Væggen*.

Anna Balslev Betty Nansen Teatret Christine Albeck Børge Edison *Væggen*



Steen Blendstrup

Journalist og sexolog Steen Blendstrup har været tilknyttet POV som teateranmelder siden 2018, men dækker også andre kulturområder, f.eks. som sexolog med en række essays om aktuelle emner. Også som freelancejournalist fylder kul